

⁵Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, ²⁶és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.

Kedves Testvéreim!

Tudom! Tudni valamit azt jelenti, hogy birtokába vagyok bizonyos ismeretnek. Legalábbis így gondoljuk.

Tudod már a verset? Kérdezem iskolás gyermekemet. Azaz megtanultad már? Még februárban a kerületi szavalóversenyen zsűriztem. Nagy különbségek voltak a gyerekek szavalatai között. Egy biztos, mindenki tudta a verset. Nem voltak látványos elakadások, kínos – hogy is van tovább megállások. De azért érződött az, hogy ki tudja valójában a verset. Mert az, hogy megtanultam valamit, még nem feltétlenül jelenti azt, hogy tudom.

Egy egyszerű térfogat számításra volt szükségem, hogy kiszámoljam mennyi kavics szükséges a kerti lépcső megépítéséhez. Gondoltam, nem olyan nehéz ez, kiszámolom fejben. Négyszer álltam neki, és 4 féle eredményt kaptam, és szemmel láthatóan egyik sem volt jó, hiszen egy tenyérnyi területre 4m³ kavics nem biztos, hogy szükséges. Nem is kellett annyi, csak a számításaimba csúszott hiba. Ismertem a számítási módot, mégsem tudtam kiszámolni. (Szeretnék mindenkit megnyugtatni, főként matematika tanár édesanyámat, hogy azért végül sikerrel jártam.)

Tudni valamit nem egyenlő az ismerettel. Számomra a tudás azt jelenti, hogy tudom használni, hogy az az ismeret, aminek a birtokában vagyok hasznos a számomra.

Mert én tudom, hogy az én megváltóm él... Jób könyvének ikonikus mondatává, szállóigéjévé vált ez a néhány szó. Nem véletlenül. Mert Jób ezt a mondatot, nem Jézus feltámadásának bizonyosságában, nem a húsvéti üres sír látványa közben mondja ki, hanem több száz évvel azelőtt Jézus feltámadása előtt. *⁵Mert én tudom, hogy az én megváltóm él...*

Min alapul Jób tudása? Mit tudott Jób? Hogy ezt megértsük nézzük meg először, hogy mi mit tudunk Jóbról. Jób könyve a szenvedésről szól. Jób egy olyan ember volt, aki félté az Istent. Igyekezett betartani, ami betartható, a törvény szerint, kegyesen élni. Jól is ment sora, gyermekei, birtokai, jószágai voltak. És ezek egyik napról a másikra mind elvesztek. Gyermekei meghaltak, jószágai elpusztultak, vagy elrabolták őket, szolgáit kivégezték. És ha ez még nem lenne elég, az egészsége is tönkremegy. Kínzó, gyötrő betegség teríti le lábáról. Jönnek is a barátok, akik keresik Jób szenvedésének okát, hátha az okokat megtalálva segíteni tudnak. De Jób nem tudja, miért szenved, miért éri a büntetés, miért sújt le rá Isten haragja. Jób maga is gyötrődik ebben, mert ha értené, ha tudná, hogy miért... talán tudna változtatni... de nem tudja... az élete mélypontján, amikor már minden remény szertefoszlik, amikor már nem marad semmi, mondja ki ezeket a szavakat:

⁵Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, ²⁶és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.

Jób tudása nem tapasztalaton alapszik, nem egy megszerzett ismeret, egy megtanult viselkedési minta az, amit Jób követ. Hanem az Isten létéről való meggyőződés. Nem egyszerűen hit, hanem annak a megtapasztalása, hogy Isten van. Mindannak ellenére, amit maga körül lát, mélységes meggyőződéssel mondja ki: tudom! Tudom, hogy az én megváltóm él.

Jób nem tudhatta, Jób nem ismerhette az ő megváltóját. Ő mégis tudja!

Nem olyan tudás ez, mint a gyereké, aki játék közben, amikor a kalóz éppen nála ugrik ki a hordóból azt mondja: „tudtam”. Nem egy utólagos tudás, aminek nagymesterei vagyunk. De nem is egy babonás hit, amely azt mondja ki, amit szeretne, hogy megtörténjen. Jób tudja!

De honnan fakad Jób tudása? Éppen a szenvedéséből. A szenvedései között látja meg Istent, és Jób könyve igazából innen válik nagyon izgalmas olvasmányá, amikor Jób kimondja: tudom.

Mert az emberek ilyenkor szokták azt mondani: hol van ilyenkor a te Istened? Itt szenvedsz! Mindened odavan, beteg vagy, haldokolsz. Hol van ilyenkor az az Isten akiben megbíztál?

Hol van Isten a szenvedésben? Hol van Isten akkor, amikor világvárvány tombol? Hol van Isten, amikor globális gazdasági összeomlás fenyeget? Hol van Isten, amikor ezrek halnak bele a járvány következményeibe, ráadásul a legkiszolgáltatottabbak. Hol van Isten?

⁵Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, ²⁶és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.

Tudom! Most már nem Jób mondja, hanem én szeretnék bizonyosságot tenni. Ráadásul úgy, hogy nekem már a hátam mögött van egy olyan esemény, amely Jób tudását igazolja. Tudom, hogy az megváltóm él! Tudom, hogy hol van Isten a szenvedésben! Jézus kereszthalála azt igazolja, hogy Isten nem szemlélője az emberi szenvedésnek, pláne nem az oka, hanem az elszenvetője.

Én, én okoztam minden szenvedésed... bűneim vittek keresztfára téged... - énekeljük nagypénteki énekünkben.

A szenvedés, Jézus szenvedésének oka, mint ahogy a világ és magam szenvedésének oka én magam vagyok. De Jézus megmutatta – és erről szól húsvét – a feltámadás ünnepe, hogy még a legnagyobb szenvedés is legyőzhető. Három nap karantén, három nap az Istentől való teljes elhagyatottság állapotában, három nap a sírban elég volt Jézusnak, hogy legyőzze a legnagyobb betegséget, amely az embert sújtja és kínozza. A bűnt és a halált.

⁵*Mert én tudom, hogy az én megváltóm él...*

Azt szokták mondani, a keresztyénség a hitről szól. Ez csak részben igaz. Amennyiben a hiten azt értjük, amit a Zsidókhöz írt levélben olvasunk: a hit a nem látható dolgok létéről való meggyőződés – tehát tudás. Hiszek -azaz tudom – nem azért, mert megtanultam, hanem azért, mert megtapasztaltam – hogy az én megváltóm él.

Én találkoztam Jézussal, a feltámadott Jézussal. Megállt a zárt ajtók mögött. Megállt a szobámban és azt mondta: Békesség neked! Ne félj! Én találkoztam a feltámadottval! Nem, nem látomást láttam. Nem volt semmiféle elragadtatásban részem. De megtapasztaltam – talán nem annyira drasztikusan, mint Jób, de mégis megtapasztaltam azt, hogy itt van velem. És azóta is érzem a jelenlétét. Ha nem így lenne, akkor nem állnék itt. Akkor ez egy álszent dolog lenne. Jézus nekem nem hit kérdése, hanem tudom, tudom, hogy itt van, jelen van az életemben.

Legkisebb gyermekem húsvétkor született. Egészen addig, míg anyukája pocakjában volt, nem foghattam a kezembe, nem volt valóságos. Valamiféle képet az ultrahanggal lehetett róla alkotni, néha ha a kezemet a feleségem hasára tettem éreztem is a rúgását. De csak azon a húsvét hétfőn, amikor a szenvedéseken keresztül a világra jött, és amikor kezembe foghattam vált valóságossá. De már előtte is tudtam, hogy van, csak addig elrejtettségben.

Jézus húsvét hajnaláig elrejtettségben volt. A húsvét arról szól, hogy megmutatja magát. Megmutatja, és ezzel egy teljesen új kezdődik. Új kezdődött a tanítványok életében. Már semmi nem volt ugyanaz, mint előtte. Új reggel virradt. Az élet kiteljesedett. A tanítványok élete az után a reggel után gyökeresen megváltozott.

Tudom, hogy az én megváltóm él...

A járvány után nem lesz majd ugyanaz az életünk. Ez egészen bizonyos. Ezt már látjuk előre. De a nagy kérdés nem ez. Hanem az, hogy meglátjuk-e a világ szenvedésében, Krisztus fájalmát, és meglátjuk-e a jövő reménységét: a vele való feltámadás örömét? Magyarul: eljutunk-e odáig, hogy nem csak tudjuk, hogy megváltónk él, hanem innentől vele élünk mi is?!